

заедно съ него олувихъ кривака и съ сичка та си сила го забихъ въ око то на Циклона. Запаленый тѣ колъ му опърлилъ вѣжды тѣ и рѣницы тѣ, кръвъ блѣвнѣла отъ око то и цвърчеше, какъ то цвърчи зачервено то желѣзо, кога то го потопяватъ въ студена вода. Циклонъ тѣ тѣй страшно заревалъ, щото пещера та са потърсила. Разѣренъ и смаянъ отъ болестъ, ослѣпеныи тѣ неполинъ викалъ при себе си на помощь други тѣ Циклоны. Тѣ дошли до входа на пещера та и пытали. „Защо тѣй викашъ и реवेशъ, Полифеме? Да не ти е нѣкой откраднѣлъ стадата? да не та е нѣкой обидѣлъ?“ — *Никой*, отговорилъ Полифемъ: *Никой* иска да ма убіе! *Никой* ма надхитри!

Циклоны тѣ, като не проумѣли този отвѣтъ, помыслили, че Полифемъ си е изгубилъ ума — и си отишли. А Одиссей са смѣялъ и радвалъ за хитрость та си. Циклонъ тѣ съ пыпанье отиде у входа, махнѣ канара та и сѣднѣ самъ си у входа да пази като излѣзватъ овцы тѣ да са не измѣкнѣтъ и Гърцы тѣ. Въ туй време Одиссей като свърза наспоредъ по три най рунтавы овна подъ срѣднія скрѣваше по одного Гърка. А за себе си Одиссей избралъ най голѣмыя и най силныя пѣрчъ и обвиснѣлъ подъ него като си скрѣлъ рѣщъ тѣ въ дълга та му и гѣста козина. Сутрина та за искачали овны тѣ, като носяли подъ себе си Гърцы тѣ, а Полифемъ, кой то пипалъ само гърба на сѣка овца, не открилъ измама та. Най отподиръ вѣрвѣлъ любимыя му пѣрчъ, кой то носеше самага Одиссея. Полифемъ му захоратувалъ: „Козлю, козлю, защо ты днесъ вѣрвишь най подирѣ отъ сички тѣ, — като до сега сѣ ты пѣрвый излѣзваше на пастбище то и пѣрвый са врыщаше? Или ты желѣшешъ за око то на господаря си, кое то ослѣпи лукавъ единъ челѣкъ? О, да можеше ты да ми кажешъ дѣ са е той скрѣлъ, извѣднѣжъ быхъ му пролѣлъ кръвъ та и мозька.“ И тѣй пуснѣлъ пѣрча.

Нѣколко раскрача отъ пещера та, Одиссей отвѣрза Гърцы тѣ и бърже са затекохъ къмъ брѣга, дѣто ги